

Auteur: Frederik Vanlaere
Catalogus tekst expo 'Cuesta 10, actuele kunst in Tielt'
17-09-2010

Ruben Bellinkx' situaties (een vlag die de lading beter dekt dan het steriele "installaties") vertrekken vrijwel steeds vanuit een getekend scenario. De botsing tussen een burgerlijk, haast huiselijk conformisme en een irreële regie van water, planten en dieren is een constante. In zijn oeuvre is de last van de opgelegde grens van het mogelijke steeds voelbaar. Voor zijn "The table turning" haalde hij zich de wrevel van dierenactivisten op de hals. Onder de poten van een doorsnee tafel fixeerde hij vier schildpadden. Het meubelstuk migreerde langzaam door een woonkamer, wisselend van richting door de tegengestelde wil van de afzonderlijke reptielen. In "The musical chair" liet hij een drietal honden los op een stoel, tot die in spaanders uiteen lag. Het gebruik van levende dieren, zoals de konijnen die hij momentaan vastzette in de lades van een archiefkast, geven zijn wereld een schijnbare wreedheid. Bellinkx lijkt soms hardvochtig als hij het welbehagen van wezens onderwerpt aan de wensdroom van een beeld. Wie zijn methodiek kent weet dat de uiteindelijke werken het resultaat zijn van een langdurig voorzichtig aftasten van de fysieke mogelijkheden. De kunstenaar ziet af van trucage of beeldmanipulatie. Hij begeleidt figuranten fysiek naar een beeld op de grens van het mogelijke. De kunstenaar als bemiddelend regisseur, die de uitersten verkent van de hem toegekende acteurs.

"The table meeting" drijft hem een stap verder. Bellinkx brengt een tiental Tieltsse burgers in een bevreemdende situatie. Het Tieltsse gemeenschapsgevoel, de nog bruisende middenveldcultuur met zijn talrijke en kleurrijke tafelontmoetingen, krijgt hier een surreële knipoog. De participanten van "The table meeting" zitten niet rond de tafel, maar eronder. Wat een banale vergadering kon zijn, krijgt een heimelijk karakter, waarvan de toeschouwer slechts gedeeltelijk hoogte krijgt. De gebruikelijke dialoog van blik en stem wordt aan het zicht onttrokken en maakt plaats voor een verstomd woud van vingers. Het zijn kleine restanten van ego's, die geïsoleerd aan het oppervlak verschijnen. De tafel als metafoor voor dialoog wordt een zwijgende matrix voor het anonieme individu.